

π. Δανιήλ Τούντορ. Ο Άγιος των ρουμανικών γκουλάγκ με την πύρινη προσευχή

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ο π. Δανιήλ Αλεξάνδρου Τεοντορέσκου γεννήθηκε στις 22 Δεκέμβρη του 1896, από οικογένεια δικηγόρων. Μετά άρχισε να δουλεύει ως δημοσιογράφος με το όνομα Sandu Tudor. Κατόπιν έγινε μοναχός ΑΓΑΘΩΝ και στη συνέχεια μεγαλόσχημος μοναχός Δανιήλ.

Σπούδασε Θεολογία, Φιλοσοφία, και Τέχνες, αλλά χωρίς να απόκτηση πτυχίο. Ήταν και ερασιτέχνης πιλότος αεροπλάνου, δάσκαλος, ποιητής, δημοσιογράφος.

Το 1929, μετά την ανάγνωση ενός άρθρου από μια γυναίκα Γαλλίδα δημοσιογράφο, που είχε ισχυριστεί ότι επισκέφτηκε το Άγιο Όρος, αποφάσισε να επισκεφθεί και ο ίδιος, και στη συνέχεια να γράψει ένα άρθρο σχετικά με αυτό.

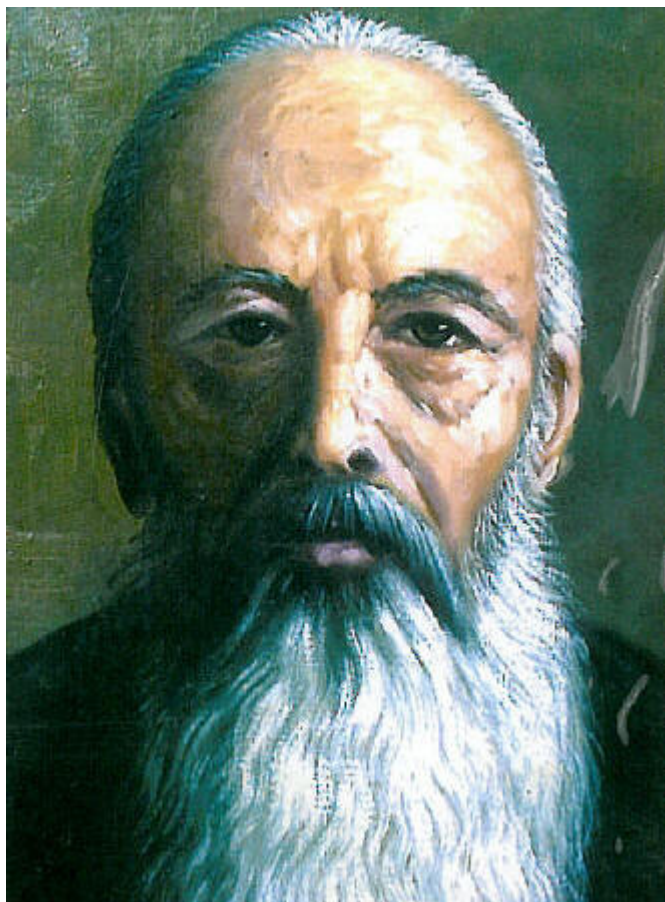
Πήγε με σκοπό να μείνει λίγες μέρες σαν προσκυνητής αλλά κάτι μέσα του τον έκανε μυστηριωδώς βήμα βήμα να θέλει να μείνει περισσότερο. Αντί για λίγες μέρες, πέρασε οκτώ μήνες στο Άγιο Όρος. Επέστρεψε στη Ρουμανία και το δημοσίευσε στη εφημερίδα του.

Φυλακίστηκε το 1942 για τις αριστερές πολιτικές απόψεις του και απελευθερώθηκε το 1944.

Μετά από ένα αεροπορικό δυστύχημα από το οποίο ως εκ θαύματος επέζησε πούλησε όλα τα υπάρχοντά του και αποφάσισε να γίνει μοναχός. Πήγε στην μονή ANTIM στο Βουκουρέστι το 1945. Εκεί ίδρυσε μια ομάδα που ονομάστηκε “Rugul Aprins” (Φλεγόμενη Βάτος).

Ήταν μια ομάδα μελέτης που διοργάνωνε συνέδρια και ασκούσε την Νοερά Προσευχή. Λόγω αυτού φυλακίστηκε από τους κομμουνιστές για τρία χρόνια. Το 1952 αφέθηκε ελεύθερος και έγινε ιερομόναχος και στη συνέχεια μεγαλόσχημος. Αποσύρθηκε στη σκήτη Rarau στα Καρπάθια.

Ο Ρουμάνος π. Augustin δίνει μια σημαντική μαρτυρία για την αγιότητα του:

«Ένα χειμώνα, τον πατέρα Δανιήλ τον έβαλαν σε ένα κελί που ονομαζόταν το λευκό κελί ή το ψυγείο κελί, λόγω του ότι εκεί μέσα η θερμοκρασία ήταν -30^ο Κελσίου. Ήταν ένα κελί χωρίς παράθυρα, με τα περιττώματα και τα ούρα παντού, επειδή εκεί ήταν σίγουρο ότι θα πεθάνει. Πρακτικά όσοι έμπαιναν σε τέτοια κελιά είχαν καταδικαστεί σε θάνατο, λόγω του κρύου.

Είχαν λίγα ρούχα και φυλάσσονταν εκεί με πολύ, πολύ λίγη τροφή.

Και ο γέροντας τοποθετήθηκε εκεί μαζί με ένα γιατρό, έναν πολύ καλό φίλο του. Αφού και οι δύο μπήκαν στο κελί, ο π. Δανιήλ αμέσως σήκωσε τα χέρια του σε σημείο σταυρού, και με το πρόσωπό του σε όλα αυτά τα βρώμικα πράγματα, είπε στο γιατρό: «Έλα πίσω από μένα!». Ο γιατρός πλάτη με πλάτη με τον Γέροντα έκανε, επίσης, το σημείο του Τιμίου Σταυρού. Τότε, ο γέροντας του είπε: «Γιατρέ, δεν λέμε τίποτα περισσότερο από: Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον με, τον αμαρτωλό».

Και ο γιατρός είπε αργότερα ότι όταν ο π. Δανιήλ άρχισε να προσεύχεται, ένα εκτυφλωτικό φως μπήκε στο κελί και από εκείνη τη στιγμή έχασε την έννοια του χρόνου.

«Μετά από λίγες μέρες, όταν κάποιοι φύλακες μπήκαν στο κελί να τον πάρουν, ανακάλυψαν ότι επέζησε μέσα εκεί για 8 ημέρες χωρίς νερό, χωρίς τροφή, χωρίς ύπνο ή οτιδήποτε για να φορέσει, στους -30 ° Κελσίου. Όταν οι βασανιστές μπήκαν στο κελί και άγγιξαν τον π. Δανιήλ, ήταν θερμότερος από ότι όταν τον είχαν φέρει στο κελί και τα πάντα γύρω του είχαν λιώσει.

».

Ο π. Ρωμανός Μπράγκα, που ήταν επίσης μέλος της «Φλεγόμενης Βάτου», είχε δηλώσει ότι ο π. Δανιήλ πέθανε σε ένα κτίριο φυλακών με ακραίες συνθήκες στο Aiud μετά από τέσσερα χρόνια, ύστερα από βασανιστήρια και ξυλοδαρμούς. Ήταν ένας από τους ελάχιστους κρατούμενους, που του φορούσαν αλυσίδες για όλη τη διάρκεια της ποινής. Πέθανε μετά από 4 χρόνια βασανιστηρίων στο Αϊούντ, στις 17 Νοεμβρίου 1962.

Για τελευταία φορά τον είδαν το 1960, σοβαρά άρρωστο στη φυλακή Aiud. Η ληξιαρχική πράξη θανάτου έγραφε ότι ο Πατέρας Δανιήλ πέθανε στις 17 Νοεμβρίου του 1962, από εγκεφαλική αιμορραγία. Το σώμα του το πέταξαν οι κομμουνιστές στους κοινούς τάφους μαζί με χιλιάδες άλλα σώματα.

(Απόσπασμα από το ντοκιμαντέρ Rafael Udriște, η TVR, 11 Οκτωβρίου 2008)